

Двайсет и шеста глава

След като Винко Станс ми разказа за трудната задача, която трябваше да изпълни, аз го попитах:

- Как тогава, след като всичко е толкова сложно и трудно, ще мога да ти помогна аз?

Винко Станс заговори:

- Няма нищо толкова сложно и толкова трудно, за което да не можеш да ми помогнеш. С Божията помощ всичко е възможно. Твоята задача ще бъде да опишеш на своя език всичко, което се случи, което се случва и което ще се случва отсега нататък с твоя народ, дошъл с теб и жупана от стария ви свят. Ще дойде момент, когато твоите думи ще бъдат много важни за сина ти и за дъщерята на жупана.

Не разбрах добре думите на Винко Станс и му казах:

- Нито аз имам син, нито жупанът дъщеря.

- В този миг и в този свят нямате, но преди малко ти разказах за огромния свят който се състои от много големи светове, а тези големи светове – от безброй по-малки светове. Между големите светове има тънка невидима граница, която ги отделя едни от други. Тези светове си приличат много, понякога разликата между тях е съвсем малка, но понякога – много голяма. Когато се промени нещо съвсем мъничко в далечното минало, и нашият свят може да заприлича на някой друг. В един от другите светове ти имаш син и жупанът има дъщеря.

- Как е възможно това? - извиках смаяно аз. - Аз съм се посветил на Бога и никога не съм познал жена!

Тогавя Винко Станс ми обясни:

- В света, за който ти говоря, преди да се посветиш на Бога, си се оженил. За съжаление, жена ти умира при раждането. Тогава ти решаващ да се посветиш на Бога, а сестра ти отглежда сина ти. Името му е Миро и всички го знаят като Миро Гвардиян. А жупанът е имал дъщеря, но тя починала още като съвсем малко дете. В света, за който ти говоря, дъщерята на жупана е жива и здрава, казва се Драгица и всички я знаят като Драгица Жупанич. Миро и Драгица са моята надежда. Те говорят и своя, и нашия език. Това ще ми е необходимо, защото в света, откъдето дойдохте, се пресичат много важни мислени черти, които показват посоката на развитието на нашата история. Ако успея точно в тази точка да направя малка поправка на посоката, по която ще се развива историята на нашите малки светове, то страшните същества от двете кълба в небето над Ранкодом няма да придобият страшните си способности и сила и няма да могат да ни влияят, измъчват и плашат.

- И как ще използваш тези Миро и Драгица? – попитах аз – И как ще се случи това, че всичко да се промени така и аз да се окажа баща на Миро, а жупанът – баща на Драгица.

- Първо ще направя малка поправка в миналото на света, от който идвате, защото Миро и Драгица ще се родят в него – започна Винко Станс. - Тогава всичко, което се е случило с вашия народ досега леко ще се промени и Миро и Драгица ще бъдат тук сред вас. Но ти няма да знаеш, докато не ти дам книгата, която ще напишеш. Тогава ще разбереш. И не само ти, а и Миро, и Драгица ще разберат, че мислената черта е изместена и че имаме голяма възможност да направим и още една поправка, която да отнеме способностите на страшните същества. Всъщност, тези същества тогава няма да бъдат наричани

„страшни“. Те са обикновени същества, подобни са на влечуги и затова и сега ги наричаме „влечугоподобни“. Но след промените на мислените черти, тези същества ще бъдат много по-сговорчиви и няма да представляват опасност за всички нас.

Думите на Винко Станс ми звучаха много странно и не ги разбирах напълно. Те едновременно ме плашиха и ме радваха. Плашеше ме това, че всичко ще се промени, че аз ще имам син, какъвто не съм си и представял, плашеше ме отговорността, която трябваше да носим аз и той, но това, че след промяната страшните същества ще престанат да бъдат страшни, ме изпълваше с неопишуема радост.

Винко Станс излезе от стаята и след малко започнаха да идват учениците ми. Те не изглеждаха вече уплашени и затова ученето на буквите продължи с по-голям успех.

Хората вече бяха научили повече от половината букви. Някои бяха научили сами още букви, докато бяха гледали списъците на светещите плочи. Те вече се питаха едни други за някои букви и това много улесняваше задачата ми. След като бяха видели живите картини със страшните същества, те започнаха сами да търсят повече сведения на светещите плочи и така неусетно започнаха да научават и други букви, опитваха се да четат цели думи и съчетания, за да разберат нещо, което допреди няколко дена беше невъзможно да прочетат сами.

Когато и деветият ден от идването ни в Ранкодом завърши, аз се прибрах в стаята си и твърдо реших да напиша за всичко, което се беше случило досега. Докоснах няколко имена на списъци в лявата част на светещата плоча, докато на нея не се появи един празен списък, в който можеше да пиша, и който можеше да се запомни след това в свитъка на светещата плоча. Когато на

светещата плоча се появи въпрос как да наименувам този списък, аз без колебание написах: „**ᲗᲣᲗ ᲑᲣᲗᲑᲣᲗ**“.

Другите светове, които вече бяха неразделна част от историята на нашия народ, които щяха да се променят, а с тях щяхме да се променим и ние.

Когато започнах да пиша, намирах трудно буквите, които се бяха показали в долната част на светещата плоча, и често докосвах погрешна буква. Но неусетно започнах да пиша по-бързо и вече не се налагаше да поправам погрешно написаните думи. Освен това, светещата плоча ме подсещаше винаги, когато напишех нещо погрешно. Разбира се, имаше думи, за които светещата плоча не беше уверена и ме питаше, дали да остави дадена дума или да я промени. В такъв случай нареждах на светещата плоча да запомни непознатата ѝ дума, за да не ме безпокои следващия път, когато я напиша отново.